

Snažila jsem se mu vysvětlit, že se máma bojí vycházet z domu sama, ale Glen oponoval, že je jen sobecká.

Byl hrozně starostlivý. V hospodě mi vždycky vybíral místo dál od baru: „Nechci, abys musela sedět v hluku.“ A v restauracích objednával jídlo tak, abych okusila něco nového. „Bude ti to chutnat, Jeanie, uvidíš.“ Tak jsem ho poslouchala a ty nové věci byly někdy opravdu dobré. A když ne, nic jsem neřekla, abych ho neurazila. Když jsem se proti něčemu ozvala, vždycky ztichl. To jsem nesnášela. Cítila jsem, že jsem ho zklamala.

Nikdy jsem nechodila s nikým, jako byl Glen. S někým, kdo ví, co od života chce. Ostatní kluci byli..., no prostě kluci.

O dva roky později mě Glen požádal o ruku. Neklekl si přítom, ale přitáhl si mě k sobě a řekl: „Patříš ke mně, Jeanie. My dva patříme k sobě... Vezmi si mě.“

Tou dobou už si získal i moji mámu. Chodíval k nám domů s kyticí. „Malá pozornost pro druhou nejdůležitější ženu mého života,“ rozesmával ji a pak se s ní bavil o televizním seriálu *Coronation Street* nebo o královské rodině. Máma to zbožňovala. Říkala mi, že mám velké štěstí. Že mě Glen probudil k životu a udělá ze mě něco pořádného. Věděla, že se o mě postará. A on tomu dostál.

„Jaký tenkrát byl?“ ptá se Kate Watersová a povzbudivě se ke mně naklání. Tenkrát. Myslí předtím, než se stalo všechno to špatné.

„Moc hodný. Měl mě rád a udělal by všechno, co mi viděl na očích,“ odpovím. „Pořád mi nosil kytky a dárky. Říkal, že jsem jeho jediná. To víte, já z toho byla celá vedle. Bylo mi teprve sedmnáct.“

Návštěvě se to zjevně zamlouvá. Všechno pečlivě zapíše směšnými klikyháky a pak vzhledne. Mám co dělat, abych se nezačala smát. Cítím, že se o mě pokouší hysterie, ale vyjde ze mě jen jakýsi vzlyk. Ona natáhne ruku a dotkne se mého ramene.

„Netrapte se tím,“ říká. „Už je po všem.“

A má pravdu. Už žádná policie, žádný Glen. Žádný z těch jeho nesmyslů.

Nemůžu si přesně vzpomenout, kdy jsem tomu tak začala říkat. Začalo to mnohem dřív, než jsem to vůbec dokázala pojmenovat. Měla jsem plné ruce práce s tím, aby naše manželství bylo dokonalé – počínaje svatbou na zámečku Charlton House.

Máma s tátou si mysleli, že jsem na to v devatenácti ještě moc mladá, ale my jsme je přesvědčili. No, vlastně spíš Glen. Byl tak odhodlaný a tolik o mě stál, že táta nakonec svolil a mohli jsme to oslavit s láhví šumivého lambruska.

Rodiče zaplatili za svatbu hromadu peněz, protože jsem byla jejich jediná dcera, a já trávila veškerý čas prohlížením obrázků ve svatebních magazínech a snila o svém velkém dnu. Můj velký den... Strašně jsem se na to upnula a naplnila tím celý svůj život. Glen se mi do toho nikdy nepletl.

„To je tvoje doména,“ říkával a já se smála.

Znělo to tak, jako by i on měl nějakou doménu. Myslela jsem, že svoji práci. S oblibou se prohlašoval za živitele rodiny. „Vím, že to zní staromódně, Jeanie, ale chci se o tebe postarat. Jsi ještě mladá a máme všechno před sebou.“

Vždycky měl velké plány, a když o nich mluvil, přišlo mi to vzrušující. Chtěl se stát vedoucím pobočky, pak odejít z banky a založit si vlastní firmu. Udělat se sám pro sebe